

wa polle miiski armada. Duna puud
woib ka iggaüks ilma waewata tasumatada
ja seist duna weest ädikast tehha. Monni
perrenaene woifs ennelele head hulga rah-
ha fogguda, kui temma ni paljo ädikast
teeks, ei temmal taiks üht orsa müa. Se
elleks wägga hea, kui perrenaesed meie maal
ka wõttaksid selle õppetusse järrele tehha.
Nemmad woifid isseennestele ja teile in-
nimestele hädas abbi tehha, ja mitme hai-
gusse eest ennast hoida, mis nüüd monne
fulge hakkawad. Se peaks ja muidugi
meie keige surem hool ollema, omma ter-
wise ja ello eest keigipiddi hoolt piddada,
ja Jummalale andid pruukida, mis ten ma
meie ihho toidusseks, terwiseks, ja ab-
biks hädada sees meile on andnud. Nüüd
kui ma rahwal wiaga on, siis peawad nem-
mad essite moisa minnema. Monned on
moisast laugel, et mitte warsti ei woi abbi
sa

sada. Monned wõttwad ni kawa, kui nad
näwad et õige fitsas käes on. Siis wast
lähkawad nemmad moisa wannematte ehk
teiste hea innimeste palwele, ja siis sünnib
saggedaste et ükski rohhi ehk nou ennam ei
aita. Se juhtub jo saggedaste et innimen-
ne ennast raiub ehk leikab, et minnestus
peale tulleb, et mitmesugused haigus-
sed ühe maia ehk kulla sees liguwad. Kui
nüüd ühbelgi abbi ei olle, ja ükski abbi ei
tea, kas siis tulleb immeks panna, kui mit-
mesugused willetsused ma rahwale juh-
tuwad, mis siis ei olleks sündinud, kui
nemmad olleksid teadnud ennast selle eest
hoida. Se on ilka tõssi, et innimesed
mitme hädada, mitme haiguse eest ennast
woifsid hoida, kui nemmad agga wõttak-
sid õppida ja tähhele panna, mis abbi sa-
dab ja wallo wähhändab. Kui nemmad
õigel aial abbi õpiksid, ja kui neil nisug-
gu